

Vršovice 26.12.2010

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, všechny vás vítám na dnešních bohoslužbách, při kterých bude pokřtěna Tereza Lipovčanová a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

Píseň: 273 sl.1 Zvedněte brány, svrchků svých

Introit: A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

J 1,14

Píseň: 284 sl.1-4

Modlitba: Pane, náš Otče, chceme poděkovat, že nás zveš do svého příběhu, který se otevírá narozením našeho Spasitele v Betlémě. Děkujeme, že nás dnešním Slovem vtahuješ do své naděje tak, jako to kdysi proroci nabízeli Tvému lidu. Že před námi otevíráš všechno to, co přinesl Ježíš z Nazareta na tento svět a učíš nás věřit tomu, že to má budoucnost. Že mají budoucnost hodnoty Tvého království, jakkoliv je nejrůznější ideologové moci odmítají.

Dnes máme radost, že jsi tuto naději otevřel před rodiči malé Terezky a oni tak Terezku odevzdávají do Tvé ruky. Prosíme, posiluj v nich i v nás všech tuto důvěru a uč nás s ní žít. Amen.

Čtení: Iz 49,7-13

Píseň: 304

Obřad křtu: Michal

Píseň: 286

Text: Fp 2,1-11

Haleluja. Hospodin se rozpomenul na své milosrdenství, na svou věrnost domu Izraele. Spatřily všechny dálavy země spásu našeho Boha. Haleluja.

Ž 98,3

Sešli jsme se k bohoslužbě den po Božím hodu vánočním. Den po svátku, kdy jsme si připomněli, že Pán Bůh na člověka nezapomněl, přišel za námi do našeho života. Právě v tento svátek jsme si uvědomili i lidské selhání, neschopnost Božího lidu rozpoznat z vlastních sil Boží naději. A přece si Pán Bůh nacházel a nachází cestu pro své svědectví. Toho jsme byli

ostatně svědky i dnes při křtu malé Terezky, kterou přinesli její rodiče, aby ji Pánu Bohu odevzdali.

Ale my smíme vědět, že zvěst evangelia vyprávěním o narození Ježíše nekončí. Nekončí nic ani vyprávěním o selhání Božího lidu, nic nekončí ani dnešním křtem Terezky.

Proto církev označila druhý svátek vánoční jako svátek mučedníka Štěpána. Uslyšeli jsme zvěst o Boží milosti, Boží naději pro člověka, ale i v betlémském příběhu nám zazněly tóny utrpení, tóny plného evangelia Ježíše Krista, toho ukřižovaného a vzkříšeného. A s touto zvěstí se máme učit žít, učit se v ní ukotvovat svá rozhodnutí a směřování uprostřed všeho kolem nás. Uprostřed zloby a sobectví i lásky a obětavosti. Pán Bůh nám nabízí život, my se jej máme učit rozpoznávat a žít.

K tomuto učení se velice dobře hodí Pavlova epištola do Filip. Do sboru, ve kterém se sestry a bratři velice snažil žít tak, jak považovali za správné a potřebné. A přece to nějak začalo skřípat. Z celého textu epištoly cítíme to napětí mezi tím, po čem člověk touží - po plném, dobrém životě v harmonii s druhými lidmi a tím, že ve sboru zřetelně začaly rozpory.

Rozpory a pochybnosti. Vždyť křesťanský sbor, církev, by měla být místem, kde lidé vedle sebe mohou žít v otevřenosti a toleranci. V úctě jeden k druhému. Beze strachu z toho být tím, kým jsem. Nesoustředit se na to, co všechno bychom měli mít, ale odvážit se být člověkem. Být ochoten vsadit na to skutečně důležité navzdory tlakům společnosti kolem nás. Žít tak, abychom byli živou nadějí pro své okolí, že takový život je možný. A najednou jsou tady rozpory, odmítání, zloba ... . Moc dobře chápeme Filipské - v jejich touze i v jejich zklamání.

Může žít člověk vedle člověka? Může vycházet vstříc druhému, aniž by mu hrozilo, že jeho ochota a otevřenost bude zneužita? V jednom kázání jsem slyšel povzdech, že se musíme zajistit, bránit se, abychom nebyli zraňováni. Moc dobře jsem chápal motivy toho povzdechu, ale bylo mi z toho úzko. O to víc, že mi byl blízký. Otázkám, které si kladly ve sboru ve Filipech skutečně velice dobře rozumíme.

A na tyto otázky potřebujeme hledat a najít odpověď - kvůli sobě, kvůli svým dětem, kvůli Terezce. Kvůli naší společnosti i společenství lidí na celém světě. Právě o vánocích se nám otevírá odpověď ve svědectví o narozeném dítěti, o Boží cestě slabosti plné síly, která vysvobozuje. Rádi se necháváme unášet krásou dnešního textu z proroka Izajáše, těšíme

se ze slov o pomoci slabým, vysvobození vězněným, odstranění zloby a násilí. Ale zároveň moc dobře víme, jak snadno pro nás ztrácí toto zaslíbení reálný základ a stává se pouhým sněním.

A právě proto ze všeho nejvíce potřebujeme mohutné povzbuzení do konkrétnosti našich vztahů tak, jak o něm mluví apoštol Pavel. „Je-li možno povzbudit, dodat odvahu.“ Ano, potřebujeme dodat odvahu - k životu, který je založen na důvěře v Boží zaslíbení z proroka Izajáše. Na důvěře v Boží budoucnost v našich vztazích, Boží budoucnost pro všechno dobré, u kterého se zdá, že v tomto světě prohrává.

„Je-li možno povzbudit.“ Potřebujeme to slyšet, abychom dokázali být povzbuzením pro sebe navzájem i společnosti kolem nás. A apoštol Pavel nás to učí. Nenapomíná, nemoralizuje, ale stojí vedle filipských i vedle nás a učí nás dívat se a rozpoznávat základy, na kterých stojí nejen náš život. „Je-li možno povzbudit v Kristu.“ Tím začíná, jasně chce ukázat, že neexistuje jiné místo, kde bychom mohli čerpat posilu ve chvílích slabosti a skepse vůči všemu kolem sebe i k sobě. Je možné povzbuzení, útěcha, napomenutí - ale pouze a jenom v tom, co přinesl, co reprezentuje Kristus. Ten ukřižovaný a vzkříšený Ježíš z Nazareta, který bořil všechny bariéry mezi lidmi.

Až pak Pavel pokračuje a odvažuje se ukazovat nám, že kolem nás existují hodnoty, skutečnosti, které naše unavené oči a srdce nevidí. Lásku, která dává sílu - zcela konkrétní lidský vztah v tom nejhlubším slova smyslu. Snad se tu Pavel odvažuje odkazovat na svůj vztah k filipským. Společenství Ducha, společenství těch, která náš Pán volá k následování. A my si najednou vybavujeme, že jsme toto společenství směli a smíme prožívat. Že to nebyla a není iluze. Že i v našich životech jsme směli zažít a zažíváme milost a odpuštění - soucit a slitování. Apoštol Pavel před našima očima staví Boží realitu života a zve nás do ní. Nabízí nám, aby se stala realitou i našich životů.

„ A tak tedy dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše a jednoho smýšlení.“ Ne, Pavlovi skutečně nejde o to svázat nás moralistními provazy. On nás zve k životu v otevřenosti jeden k druhému - nás, malou Terezku i její rodiče, každého člověka. Vždyť pro každého člověka přišel na svět Boží Syn. Jako bezbranné dítě kdesi v Betlémě, dítě, které proměnilo život celého stvoření, proměnilo a proměňuje dějiny člověka.

„Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí

byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno - na nebi, na zemi i pod zemí - a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.“

Amen.

Píseň: 290 sl.1-4.8-9

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá.

Ef 4,32-5,2

Požehnání: A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Fp.4,7

Píseň: 294